

Art for All Roemenië 2009

In juli 2009 werkte Art for All in Roemenië met kinderen in vier kleine arme dorpjes in de buurt van Criș, op uitnodiging van World Vision. Het team bestaat uit Guy en Loes Opdekamp en hun gezin: Annelien, Sarah, Karlijn en Zena. En dan Dirk Korfker en Stijn Postema.

Criș

In het dorpshuis kregen we een zaaltje met een podium. De kinderen stonden al ruim voor aanvang op het schoolpleintje te wachten. Het programma duurde van tien tot vier. We begonnen natuurlijk buiten met spelletjes. Vooral de jongedametjes Opdekamp, onder aanvoering van Annelien, zorgden ervoor dat er gedurende de dag altijd wat te doen was buiten.

Na een tijdje gingen we naar binnen. Zeventig kinderen zaten er in de leeftijd van 5 tot 15, plus zo hier en daar wat ouders. We begonnen met van voor-naar-achter-van-links-naar-rechts, in Nederlands en Roemeens. Daarna nog wat liedjes – vertaalster Ligia leerde de kinderen in korte tijd een heerlijk liedje wat de kraker van de week werd.

Vervolgens beklom Annelien het podium. Ze vertelde het verhaal van Jona. Loes speelde Jona en wilde niet naar Ninevé, maar naar... Afrika. Meteen ging de muziek aan en op het podium verscheen de rest van het team in een baldadige Afrikaanse dans. Kinderen vonden het hilarisch en Jona liet weten naar China,

Rusland en Roemenië te willen – telkens met een bijpassende muziek en dans – maar niet naar Ninevé. Uiteindelijk vertrok Jona naar Griekenland, in een boot.

Na de lunch konden de kids even lekker buiten hun energie kwijt met verschillende spelletjes. Grasse, grasse Berta (dikke, dikke Berta) was een van de favorieten. Vervolgens heerlijk knutselen. Een groepje van 18 kinderen werkte aan een groot laken waarop een boot en een enorme walvis werden geschilderd. De andere kinderen werkten aan prachtige vissen, die later als versiering van hoedjes werden gebruikt. De boot en de walvis gebruikten we in het tweede deel van het verhaal van Jona. Je hoorde de kinderen zuchten, zo mooi vonden ze het om hun eigen werk zo op het podium terug te zien. En toen Jona (Loes) z'n hoofd ineens door de buik van de walvis stak, schaterde ze het uit.

Bunești

In Bunești beleefden we de zwaarste dag. Het Jona-verhaal speelden we buiten, voor een mooie poort op een helling, in de schaduw van een grote boom. Annelien had wat last van hooikoorts, maar ze vertelde toch uitstekend. Er waren negentig kinderen plus verschillende ouders, zuigelingen, neven en nichten. De directeur van de school had ons enthousiast en hartelijk ontvangen en toestemming gegeven om muurschilderingen te maken. Overal krioelden kinderen en begeleiders met plastic bekertjes verf, kwasten en water. Ze trokken aan onze mouwen, eisten dan weer dit, dan weer dat, knoeiden, kliederden, rommelden wat aan, liepen naar buiten en naar binnen. Toen we stopten en iedereen naar buiten hadden gedreven, viel er even een kleine stilte.

Vrolijke silhouetten van kinderen, ingekleurd met felle kleuren, sierden de wanden van de gang. Het was prachtig. Onder begeleiding van Dirk op de gitaar zongen we buiten weer verschillende liedjes. Vanuit World Vision was er extra versterking gekomen. En dat was erg welkom. Zonder de extra vrijwilligers hadden we ons programma niet kunnen draaien.

Viscri

De kinderen in Viscri waren rustiger. De groep was klein. De kinderen maakten regenmakers (van kokers, prachtig beschilderd), marionetten, sieraden van beschilderde steentjes en vriendschaps-armbandjes. Er was een meisje dat haar broertje bij zich had – een baby die ze de fles gaf, terwijl ze ondertussen druk verder schilderde. Ze kon niet de hele tijd blijven en daardoor had iemand anders haar regenmaker beschilderd en meegenomen. Zena, die zelf een erg mooie regenmaker had beschilderd, besloot de hare aan het meisje te geven. Aan het eind van de dag mochten de kinderen hun kunstwerk presenteren. De kids glommen van trots als ze op het podium mochten.

Meșendorf

In het schoolgebouw van Meșendorf hadden we veel succes dankzij de meisjes Opdekamp. Op school in België hadden ze klasgenoten gevraagd schoenendozen te vullen met allerlei prachtige en nuttige kadootjes. De kinderen vonden het fantastisch. Buiten op het gras pakten ze de dozen uit. Er stonden wat moeders omheen die duidelijk ontroerd waren. Ik had de vrouwen die ochtend al voor de deur zien staan. Toen was hun houding nog wat stug. Naarmate de dag vorderde, werden ze steeds vriendelijker en genoten ze van wat hun kinderen allemaal deden. Vooral als je weet dat er in die streek veel ouders zijn die het werkelijk niet interesseert wat hun kinderen doen, is het erg fijn om te zien dat ouders betrokken zijn en meegenieten.

Otti

Soms zorgt een kind ervoor dat je even helemaal weet waarom je daar bent als Art for All. Dan besef je: ja, het is misschien een druppel op een gloeiende plaat, maar er zijn kinderen voor wie zelfs die druppel lijkt te veranderen in een klein regenbuitje.

Een van de kinderen in Criț heette Otti. Een vervelend jongetje die met stenen gooide, schreeuwde, ruzie maakte met iedereen en ongelofelijk verontwaardigd kon kijken. We leerden hem kennen voor de poort van de boerderij waar we sliepen. Natuurlijk gaven we hem hartelijke aandacht, net als alle andere kinderen. En daardoor bleef hij terugkomen. Gaandeweg ontdekten we meer over Otti. Zijn moeder was overleden, zijn

vader dronk verschrikkelijk en hij was bang om naar huis te gaan. Via World Vision hoorden we dat Otti doof was en daarom als een van de weinige kinderen niet naar school ging. In het dorp zagen we dat zo'n beetje iedereen hem sloeg en tijdens het programma in Criș, kreeg Otti van een van de grotere jongens een natte verftekening in zijn nek gedruwd. Plotseling was het vervelende jochie een zielig en meelijwekkend ventje geworden. Een ventje met weinig uitzicht op een beter leven dan dat.

Op een keer zaten we in een kamertje op de eerste verdieping van ons gastenverblijf wat liedjes te zingen als team. Buiten in de regen stond Otti. Hij had ons gezien door het raam en schreeuwde zo af en toe iets naar ons. We besloten wat dichterbij de poort te gaan zitten om eens te kijken of we Otti wat dichterbij konden halen. Naast de poort zat ook een zaaltje namelijk. Het idee was aardig, maar Otti weigerde dichterbij te komen. De vorige dag had de boer hem een flinke aframmeling gegeven omdat hij schijnbaar wat probeerde te stelen uit het gebouw. Een van z'n kameraadjes, Konstantin, was al wel bij ons komen zitten en luisterde lekker naar wat we zongen. Sarah, Karlijn en ik waren al naar buiten geweest en de boer was zelfs even naar de poort gekomen om duidelijk te maken dat hij echt niet zou slaan. We spraken de taal natuurlijk nauwelijks – bovendien was Otti flink doof – dus met handen en voeten maakten we duidelijk dat hij veilig was. Uiteindelijk lieten we hem bij de poort staan en besloten we naar binnen te gaan. Toen begon het: eerst verscheen zijn olijke koppie voor het zijraam. Toen stond hij een tijdje in de deuropening – rende weg, kwam weer terug – en uiteindelijk kwam hij binnen. Z'n ogen steeds op de deur, klaar om weg te rennen. Gaandeweg ontspande hij en dat ontroerde ons. Zo jong en zo opgejaagd. Toen we weggingen kreeg hij een petje. Ik tilde Otti op, hoog boven mij, en opeens brak er enorme lach door op zijn gezicht – het was alsof zijn hele lichaam schaterde van plezier. De dagen daarna moest ik hem telkens optillen – liefst als anderen uit zijn dorp erbij waren. En telkens schaterde hij het uit. Op de laatste avond van ons bezoek was het grasveldje voor de boerderij bevolkt door jongeren uit het dorp – en Otti stond ertussen en deed even overal aan mee, zonder dat iemand hem sloeg, uitschold of wegjoeg.

